

KEŞKE BİR KÖYDE İMAM OLSAYDIM

Prof. Dr. Mustafa AĞIRMAN

"Her yiğidin gönlünde bir aslan yatar." diye bir atasözümüz vardır. Bu söz, her insanın ayrı bir sevdiğinin, aşkının, arzusunun, talebinin ve elde etmek istediği bir şeyin var olduğunu ifade etmek için söylenmiştir. Herkesin kendine göre bir ülküsü, bir ideali, bir mefkûresi vardır. Herkesin kavuşmak istediği, elde etmek istediği, hedefe koyduğu şey ayrı ayrıdır.

Her insan, gönlündeki aslanı çevresine bakarak tayin eder; çevresinde var olanlardan, görüp işittiklerinden seçer; insan, görmediği ve duymadığı şeyi arzulamaz.

Büyümekte olan ve okula devam eden çocuklara, etraflarındaki insanlar: "Büyüyünce ne olacaksın?" diye sorarlar. Çocuklar da kendilerine göre cevap verirler. Küçüklüğümde bana da aynı soru sorulduğu zaman "İmam olacağım." diye cevap verirdim. Çünkü babam imamdı ve babam kendi mesleğini çok seviyordu.

Babamın kendi mesleğini severek yapması ve bundan zevk alması, beni de imamlık mesleğine doğru meylettirdi. Küçükken benim gönlümde imamlık yatardı. O yıllarda devamlı babamla camiye gider, ezan okur, müezzinlik yapar ve cemaatle sohbet ederdim. Cemaat de beni çok severdi. Cuma günleri sabah namazından sonra babamla birlikte camiyi süpürürdük. Elektrikli süpürgenin olmadığı o yıllarda camiyi el süpürgesi ile süpürür, etrafı siler ve bundan manevi bir zevk alırdık. Kafama koymuştum; büyüyünce ben de imam olacaktım.

İlkokuldan sonra gittiğim İmam-Hatip Okulunda fikrim değişti. Meslek dersleri öğretmenlerimizi tanıdıktan sonra, öğretmen olmaya karar verdim. Artık gönlümde, İmam Hatip Okulu Meslek Dersleri Öğretmenliği yatmaya başladı. Öğretmenlerimizin kendilerini bizim için feda etmeleri, beni bu karara sevk etti. Gerçekten öğretmenlerimiz, bizim için çalışıyor, dersleri öğrenmemiz ve başarılı olmamız için gayret gösteriyor ve bu uğurda çırpınıyorlardı. Kaldığımız yurttan nöbet tutan öğretmenlerimiz, akşam ve yatsı namazlarını bizimle birlikte kılar, yatsıdan sonra bize nasihat eder, derslerimizde yardımcı olur ve yol gösterirlerdi. Bizi, sabah namazına kaldırırlar; namazdan sonra Kur'an-ı Kerim okur ve güzel dualar ederlerdi. Bu hocalarımız, bizim gönlümüzü fethetmişlerdi.

İmam-Hatip Okulundan sonra gittiğim İstanbul Yüksek İslam Enstitüsündeki hocalarım, gönlümdeki bütün aslanları kovup oraya kendilerini yerleştirdiler. Artık gönlümde, yüksek tahsil hocalığı yatmaya başladı. Akademisyen olmalıydım:

Her şeyi kaynağından çıkararak öğrenmeli ve öğretmeliydim. İslam'ın engin olan ilim deryasında yüzmeliydim. Gece-gündüz tefsir, hadis, fıkıh, kelam, tasavvuf, İslam tarihi ve diğer İslami ilimleri okumlaydım. Ömrümü Kur'an'a, Hadis'e ve İslam ilimlerine vakfetmeliydim. İmam, öğretmen, müftü bulunurdu ama gerçek İslam alimi zor yetişirdi. Biz de zora talip olmalı ve bunu başarmalıydık. Gönlümüzdeki aslan, ilim adamı olmaktı.

Az da olsa imamlık yaptım. Ben köylülerden memnundum, onlar da benden memnu kalmışlardı. Kısa zamanda birbirimize alışmış ve ısınmıştık. Ben, sabah ezanını okurken onlar tarlaya gidecek şekilde camiye gelirler, camiden çıktıktan sonra da cami bahçesinde bıraktıkları kürek, çapa ve buna benzer aletlerini alır, tarlalarına giderlerdi. Ben de, her gün birisine yardım ederdim. Camiye çok güzel bakar, içini ve dışını tertemiz tutardım. Vazifemi aksatmazdım. Akşamları ve cuma günleri sohbet yapardım.

Köyün çocuklarını okuturdum. Hanımlara ayrı bir gün ayırmıştım; o gün onlara sohbet eder, sorulana cevap verirdim. Benden önceki imama saygı duyar, elini öperdim. Camiye geldiğinde onu mihraba geçirirdim. İmam-Hatip Liselerinde öğretmenlik de yaptım. Kendimi öğrencilerime vakfettiğim kanaatindeyim.

Gece-gündüz onlarla birlikteydim. Hangi köylü olduklarını bilir, babalarını, annelerini, kardeşlerini tanırdım. Her birisinin ailesinden bir fert gibiydim.

Bir mum gibi kendimi tüketir, onları aydınlatırdım. Çünkü biz, hocalarımızdan böyle gömüştük. Yorulmak, uykusuzluk, açlık, korku nedir, bilmezdik. Ne güzel günlerdi o günler!

Yirmi beş seneden beri de üniversitede bulunuyorum. Akademik bir zeminde ilmi faaliyetlerin içerisindeyim. Köy imamlığından aldığım lezzeti, fakülte hocalığında bulamıyorum. Köy camiindeki cemaatin ihlas, samimiyet, bağlılık, fedakârlık, kanaatkârlık ve takvasını İlahiyat Fakültesi hocasında göremiyorum. Köyde yediğim yavan ekmeğin lezzeti şehir yemeklerinde yok. Hem dünyamı, hem ahiretimi kazanabilmek için keşke bir köyde imam olsaydım.

Ben, bir köyde imam olsaydım her şeyden önce o köyü ve köylüyü severdim; Sevdim ki, kendilerine hizmet verebileyim. Sevmediğim yere ve sevmediğim insanlara nasıl hizmet edeceğim değil mi? Unutmayalım ki, her başarının temelinde sevgi vardır. Hele, Allah için olan sevginin açamayacağı kapı yoktur. Köyün yerini, havasını, suyunu, imkânlarını ve imkânsızlıklarını, şehre olan yakınlığını ve uzaklığını, halkının yoksullusunu ve zenginliğini, halkın bana olan ilgisini ve ilgisizliğini severdim. Her şeyde bir hayır arar. "Olanda hayır vardır." derdim. Kaderime rıza gösterirdim. Köyün, şehirden daha iyi olduğuna inandırırdım kendimi. "Benim yerim, yurdum, mekânım burasıdır" der, işe koyulurdum.

Her şeyden önce caminin fiziki durumunu gözden geçirir, yapılması gerekenleri yapardım. "Ey cemaat! Para verin şu işleri yaptırayım demezdim. Cemaatten para istemezdim.

Yapılması gerekenleri yapmaya başladım; köylüler de gelir, yardım ederlerdi. "Ben, bu köyde kalıcıyım; siz, şehirlere hicret edip gitseniz de ben burada kalacağım." derdim. Buna köylüyü inandırdım. Emekli oluncaya kadar o köyde kalacaktım gibi girişirdim işe. Emekli oluncaya kadar hatta ölünceye kadar da kalırdım o köyde.

Cami çok eski ise, tamir edilmesi mümkün değilse yıkar, yerine yenisini yapardım. Yaparken de Hz. Peygamber'in cami planını uygulardım. Geniş bir arazi üzerine yapardım camiyi. Etrafında güzel bir bahçesinin olması için çalışırdım.

Bahçenin bir kenarına imam evi; diğer kenarına da Kur'an kursu, sohbet evi, misafirhane, çay ocağı gibi şeyler yapardım. Bu binaları en güzel malzemedен, en güzel kalitede yaptırırdım. Osmanlı metodunu uygular, yaptığımı bir kere yapardım. "Biraz hayal pilavı yiyorsun, bütün bunları nasıl yaptıracaksan, parayı nerden bulacaksın? Diye söylenen ve soru soran arkadaşlara "Bu dünyada yapımına başlanmış da yarım kalmış bir cami var mı?" diye bana sordukları soruya, ben de soru ile cevap verirdim. Evet, dünyanın hiçbir tarafında yarım kalmış, yapılamamış, bitirilememiş bir cami, bir hayırlı hizmet gösteremezsiniz. Yeter ki siz, ihlas ve samimiyetle işe başlayın; gerisi gelir. Bizim insanımız, başlanılmış hiçbir hayırlı hizmeti yarım bırakmaz.

Cami inşaatını bitirdikten sonra diğer hizmetlerimi başlatırdım. Görevimi hiç aksatmaz günde beş vakit ezanlarımı okur, namazlarım kıldırırdım. Cemaatin kalabalık olduğu vakitler çok kısa sohbetler yapardım. Cuma vaazlarımı ve hutbelerimi büyük bir itina ile hazırlardım. Sabah namazlarına gitmeyi hiç aksatmaz, mihrabiyeden sonra dua ve tesbihat yapardım. Köyün bütün çocuklarını okuturdum. Kuran kursu ve sohbet evinin arı kovanı gibi kaynamasına çalışırdım.

Hanımlar için sohbet saatleri tahsis eder, onları dini konularda bilgilendirirdim. Köylünün hepsine Kur'an okumasını öğretmek için elimden geleni yapardım.

İmamlar, Hz. Peygamber Efendimiz 'in bugünkü temsilcileridir. Hz. Peygamberin Medine'deki mescidinin bitişiğinde Suffa denilen yerde öğrencilerin kaldığını ve bu öğrencilerle Hz. Peygamberin bizzat ilgilendiğini hepimiz biliyoruz. Demek ki imamlık, sadece namaz kıldırırmaktan ibaret değildir. Cemaatin çocukları ile ilgilenmek de imamın görevidir.

Köyümüzün muhtarı, öğretmeni ve varsa diğer görevliler ile çok iyi geçinirdim. Onları sık sık evime veya caminin yanındaki odama davet eder, kendilerine ikramlarda bulunurdum. Şayet davet ederlerse ben de onların davetlerine icabet ederdim. Köye gelen misafirleri, caminin bahçesinde ki misafirhane de ağırlar, kendileri ile çok yakından ilgilenirdim.

Köyümüzden olup dışarıda okuyan, lise ve üniversitelerde tahsil gören öğrencilerin her biri ile yakından ilgilenir, onlara yurt ve burs bulmaya çalışırdım. Köye geldikleri zaman onlarla özel dersler yapardım. Ülkeye ve kendilerine daha çok faydalı olabilmelerini sağlamak için devamlı kitap okumalarını tavsiye ederdim. Cemaatimden kitap okuyabileceklerle de dersler yapar, onlarla özel olarak ilgilenirdim.

Köye yakın bir yerde bahçe alırdım. Kendi meyve ve sebzemi orada yetiştirir tabii meyve ve sebze yerdim. Bunun yanında arıcılık yapardım. Sütünden, yumurtasından istifade edeceğim hayvan bakardım. Bilindiği gibi, Hz. Peygamber Efendimiz de kendi keçilerinin sütünü içerdi.

Bütün bunları başarabilmek için gece-gündüz çalışmam gerekiyor, değil mi? Ben de gece-gündüz çalışırım. "Çalışan kul mahrum kalmaz." demiyor muyuz? Rabbim de "İnsana ancak çalıştığıının karşılığı vardır." buyurmuyor mu?

Ben böyle bir köy imamı olduktan sonra, siz bana dünyanın en üstün makamlarını verseniz, imamlığıı bırakıp o makamlara gitmem. Çünkü bana göre imamlık bütün makamlardan daha üstündür. Bunun böyle olduğunu hepimiz biliyoruz da, bir de içten ve gönülden inanabilesek.

Evet, üniversitede hoca olacağııma keşke herhangi bir köyde böyle bir imam olsaydım.
